

**בגין כעס על
הבלופים של דיין
ודחק אותו מן
המשא ומתן - ובתור
תגמול החליט דיין
לנסוע
למיזרח הרחוק**

הביא את השלום, תוך כדי פעילות נמרצת ועקשנית בשיחות שהתנהלו מאחרי הים קלעים.

ההדלפות לעיתונות הישראלית, כי שייחות דיין ונאנס, בערב האחרון של ביקור קארטר בארץ, וכן שיחותיו עם נשיא ארצות-הברית עצמו, הם ששברו את הקרח, שנוצר בגלל עיקשותו של בגין, לא נשאו פרי. העיתונאים בארץ תודרכו עוד קודם לכן על-ידי דובריו של בגין המהימנים. שייחות דיין ונאנס, יצרו כותרות וכתבות בעיתונים. דיין כימעט ולא הוזכר בהן.

אך מיכשול זה פועט לא הרגיע ולא עמד בדרכם של דוברי דיין. להם יש אמצעים להתגבר על כל מיכשול — יהיה זה שר, או ראש-ממשלה — על כל דור בר, ואפילו על כל כתב מדיני. שיטות אלה העמידו את דוברי בגין במערכות העיתונים במצב של חוסר-אונים.

בשליחות

לאירופה

דיין החל לערוך מיפגשים מרתונניים עם כתבי-חוץ בכירים, שמקום מרשם בישראל, ועם העיתונאים הזרים שיש נשאר בארץ לאחר צאתו של קארטר. הפגישות, שהוגדרו כפגישות-רקע, נערכו בלישכתו של דיין בירושלים ובמיסעדות תל-אביביות. בשיחות אלה סיפר להם דיין על חלקו במשא ומתן, על השיחות של הרגע האחרון בהן השתתף ואשר הצייר (המשך בעמוד 64)

דיין בפיינה

הרוח הלאומי והפוליטי בארץ ממדוכא לעולו. במהלכה של שיחת טלפון אחת מקאהיר לירושלים, שבה שוחח קארטר עם בגין, כשלידו יושב סאדאת ומהנהן בראי, הפך בגין לגיבור השלום בעיני הציבור הישראלי. בכל המהלכים האלה כימעט ולא הוזכר דיין. שרי-החוץ ידעו כי מהלכים אלה הם בבחינת נתיבות מוות לתהליך שיקומו הציבורי לאחר מלחמת יום-הכיפורים. הוא ידע גם, כי דחיקתו ממרכז המלכתי השלום פירושה סכנה לעתידו הפוליטי. היה עליו לחזור ולהציב עצמו במרכז ולבנות את דמותו בעיני הציבור הישראלי, כמי שאכן

דיים דוברו, נפתלי לביא, ויועצו לעניינים מיוחדים, אהוד אבריאלי. אחרי-כך בא ביקור קארטר בישראל. שרי-החוץ נדחק הצידה. ההצגה כולה הייתה של ראש-הממשלה, וכן הכישלון, שהיה כימעט ודאי ביום האחרון לביקור, רק כשעתיים אחרי המראת מטוסו של קארטר, מנמל-התעופה בן-גוריון לכיוון קאהיר, התברר כי ההיפך הוא הנכון. בגין וקארטר סיכמו ביניהם את הסכם השלום וגישרו על פער הדעות שבין ישראל לארצות-הברית ובין ישראל למצריים. הנשיא סאדאת קיבל סיכומים אלה. תוך דקות ספורות נעה מטוסלת מצב-

ה שרים שהגיעו ביום הראשון השבוע לישיבת הממשלה היו מתוהים קימעה. הנושא שעורר את המתוהים היה נוספת בית-המישפט העליון ביועץ המישפטי ובממשלה כולה. אולם עוד בטרם החלה הממשלה לדון בעניין חמור זה, ביקש שרי-החוץ משה דיין את רשות הדיבור.

אני מבקש מהממשלה לאשר את נסיעתי למזרח הרחוק ב-21 בחודש, למשך שבועיים. ביקש דיין, התדהמה שעוררה בקשתו השכיחה לרגעים ספורים את נזיפת בית-המישפט העליון וקרקעות הברזאים. כל שרי הממשלה, ודיין בתוכם, ידעו כי ביום השישי הקרוב יתחיל המשא ומתן עם המצרים על האוטונומיה. הכל ידעו, כי משא ומתן זה לא יסתיים במהרה, הוא יתמשך בוודאי גם בעת שבה מתכנן דיין לשהות במזרח הרחוק. "הזמנתי לפני חודשים רבים לבורר מה, נפאל, תאילנד והונג-קונג", אמר שרי-החוץ, "לכן אני מבקש שהממשלה תאשר את ההזמנה ל-21 בחודש".

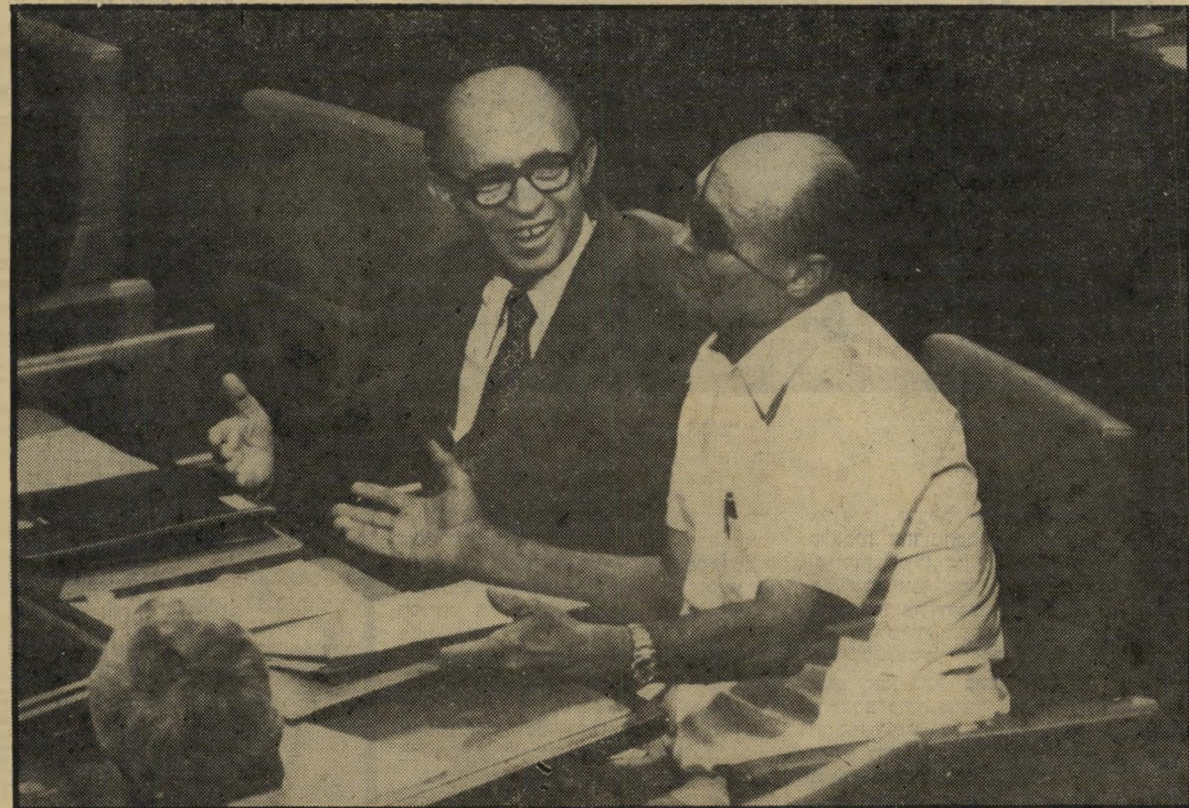
איש לא העז להתנגד. היו שרים שחשבו, כי דיין מנצל את העדרותו של ראש-הממשלה מנחם בגין כדי לקבל את האישור שלא להשתתף בשיחות האוטונומיה, שהן גורליות לעתיד ממשלת הליכוד. אך השרים הבכירים, המקורבים לבגין, ידעו כי ההיפך הוא הנכון. על רקע יחסי בגין-דיין בתקופה האחרונה, קשה לנחש מי מבין השניים מעוניין יותר בנוסיעת שרי-החוץ למזרח הרחוק; כלומר: באי-השתתפותו בהמשך המגעים עם מצריים.

שיחות

מאחרי הקלעים

ה קרע בין השניים, שעצם קיומו מוכר חש על-ידי דוברי הצדדים, החל לאחר צאתו של הנשיא קארטר מישראל לפני כמה שבועות. בגין חזר או לארץ כגיבור לאומי. ממש ברגע האחרון הוא הצליח ליישר את ההדורים בין מצריים לישראל ולהסכים על חתימת חוזה-השלום.

דיין, שנחשב עד לימים אחדים קודם לכן כמושיע ומציל היחסים עם מצריים, נדחק לפינה. וזאת הוא אינו אוהב. להיות בשוליים אינו ממינהגו. הוא נכנס לדיכאון דיני אופייני, אולם בד בבד עם הדיכאון החלה לפעול מכונת יחסי-הציבור הגדולה והמשומנת שלו, שבראשה עומ-

בחודשי הזוהר: דיין ובגין נהנים ביחד בכנסת